

Чудѣхъ се, какъ той можеше да седи тамъ, незасегнатъ, неубитъ. Едно дълбоко уважение, една страшна симпатия къмъ тоя непознатъ човѣкъ ме обзема. Бързо отивамъ къмъ него.

— Г-нъ капитанъ... г-нъ полковникъ — поправямъ се азъ, като отблизко познахъ командира на 42 полкъ. — Г-нъ полковникъ, де е неприятелътъ?

— Ето тамъ, до крушката, въ нивитѣ. Тамъ е веригата имъ. Въ дѣсно сж наши...

Той се отдѣли и тръгна между войниците. На западъ, въ желтитѣ стърнища, въ припадналия вече здрачъ, видѣхъ да се очертава черна, налжкатушена линия. Отдѣлни човѣшки сѣнки се мѣркаха тамъ и бързо изчезваха, приснишени къмъ земята. Най-после виждахме неприятеля. Не трѣбва да се губи ни минута. Откриваме огънь. Пушкитѣ загърмяватъ. Всичко отведнѣжъ се слива въ единъ оглушителенъ трѣсъкъ, не се чува повече нищо, вижда се само червената, огнена линия отъ пламъцитѣ на пушкитѣ. Куршумитѣ върху насъ се усилиха. Нѣкакъвъ грамаденъ рой отъ оси, който въ неспиренъ и безкраенъ потокъ идѣше сякашъ отъ запаленото небе, носенъ отъ нѣкаква буря. Видѣхъ още веднѣжъ полковникъ Колевъ. Правъ, той стоеше между налѣгалитѣ войници, показваше и имъ говорѣше нѣщо. Ето храбъръ човѣкъ! И какъ бѣше попадналъ той въ самата верига? Той